

Lap hist og her, det nytter ingenting. Som den højtærede Finansminister siger: Regningen vil blive præsenteret en Gang, Pengene skal komme tilbage en Gang. Det er fuldstændig rigtigt, vi vil komme til at betale Krigsskatter eller Neutralitetsbevarelsesskatter — kald dem, hvad De vil —, paa en eller anden Maade maa Pengene komme tilbage, og de kommer lettere tilbage, og Trykket vil føles mindre i samme Grad, som der gaar mindre i Stykker for Produktionen under selve Krisen. Det er en saa sund og rigtig Maade at se Tingene paa, naar man ser økonomisk paa dem, at jeg ikke tror, det er muligt at afvise den, og hvis denne Tankegang kan finde Gehør hos Finansministeren, hvis det er ham muligt at gaa ind paa denne Synsmaade, ogsaa med Varetægelse af Statskassens Interesser for Øje, ser jeg ikke rettere, end at saa maa han kunne yde dette Laan. Jeg forsikrer den højtærede Minister, at hvis Talen her var om en ren lokal Ting, der blot gjaldt min Kreds og ikke kunde bringes i Sammenhæng med de Forhold, vi i øvrigt lever under, vilde jeg ikke drage den frem i dette Øjeblik, fordi jeg, som utvivlsomt alle andre, føler mig under et saa stærkt Tryk, at jeg ikke vilde kunne bryde igennem det med en Sag af ren lokal Interesse. Men den kommer af sig selv med ind her, fordi min Opfattelse er den, at det er Produktionen, det gælder om at holde i Gang, af økonomiske Grunde og ogsaa af andre Grunde. Der er ingen Ting, der er farligere i en Stat end mange Mennesker, der gaar omkring og intet har at bestille.

I Sammenhæng med disse vanskelige Forhold, er der faldet — det var vist i Slutningen af forrige Samling — en Ytring fra den højtærede Handelsminister, som gjorde et stærkt Indtryk paa mig. Vi var nogle, der klagede over, at Bankerne holdt sig saa stærkt tilbage med Prioritetslaan. Vi syntes, at de, navnlig under Hensyn til, at de selv havde været de første til under denne Situation at komme med særlige Krav, burde have en aaben Haand, saa vidt det var dem muligt. Men den højtærede Handelsminister kom saa med det Forsvar for dem, at der var Knapthed paa flydende Midler her i Landet, og at man ventede større Knaphed endnu, derfor var der god Grund for Bankerne til at holde sig tilbage. Hvis det er rigtigt — og det er det sikkert —, at der er Knaphed paa flydende Midler her i Landet, ligger det nær at vende Blikket mod vor

Indførsel. Det ligger nær at undersøge, om der dog ikke paa den kan spares en hel Del, navnlig om der kan spares, uden at det føles som noget egentligt Savn af Befolkningen, og om det ikke skulde være muligt ad den Vej at holde paa noget af Metallet her i Landet. De ser, det er stadig de gamle merkantilistiske Opgaver, der melder sig. Ved et første, helt overfladisk Blik ned ad vor Indførselsliste fandt jeg et Beløb af saadant noget som 26 Mill. Kr. for Varer, som efter min Overbevisning uden Savn for noget Menneske kunde gaa ud af vor Indførsel med Undtagelse maaske netop af de Mennesker, som handler med disse Ting. Men der maatte da tages i Betragtning, om de handlede alene med disse Ting, eller om de handlede med dem ved Siden af mange andre Ting. Jeg vil ikke opregne de enkelte Poster her, fordi jeg er klar over, at et enkelt Menneske ikke kan afgøre alle Spørgsmaal, der vedrører dette. Der er ved hver enkelt Post saa mange Hensyn at tage. Der kan ogsaa godt være politiske Hensyn. Der er f. Eks. en Post paa en 3—4 Mill. Kr., som man udmærket godt kunde stryge, men jeg er ikke sikker paa, at man ikke af politiske Grunde vil være ude af Stand til at stryge den. Ogsaa derfor tror jeg, en saadan Centralkommission eller Generalkommission, hvad man nu vil kalde den, er i høj Grad paakrævet. Den vilde kunne tage dette vanskelige Spørgsmaal op, om det ikke vilde være rigtigt af Hensyn til Kapitalmængden her i Landet at udstede Indførselsforbud overfor visse Genstande.

Jeg vil altsaa ikke gennemgaa denne Liste, som jeg i Hast har skrevet op, men en og anden Post kan det maaske interessere Dem at høre noget om. Jeg vil da spørge de Herrer, om De egentlig kan tænke Dem, at der vilde komme nogen som helst Kalamitet for noget Menneske her i dette Land af, at man strøg de 1,3 Mill. Kr., der aarlig udgives til fremmede Parfumer. Jeg ved ikke, om vi lugter saa ilde her i Landet, at det skal være absolut nødvendigt at købe for 1,3 Mill. Kr. fremmede Parfumer. Mig er det aldeles umuligt at se, at man ikke kan spare disse Penge. Hvad der er spart, er fortjent, og 1,3 Mill. Kr. er da virkelig ogsaa Penge. Lad mig tage en anden Post. Der indføres for næsten 2 Mill. Kr. levende Planter, Blomster og Løg. Vi har de nydeligste Planter her i Landet, jeg kan ikke tænke mig et skønnere Flor end det, vi selv har. Hvad i al Verden